

פסחים עח: (המשנה) עד עט. (המשנה)

ביאורי מושגים

אימורים - בכל קרבן בהמה החלבים, שתי הכליות ויותרת הכבד היו מוקטרים על המזבח. בעולה גם שאר הבשר מוקטר ובשאר הקרבנות האדם אוכל את הבשר (בשלמים - הבעלים והכהנים, בחטאת ואשם - רק הכהנים)
מנחת נסכים - לכל קרבן נדבה יש לצרף נסכים (יין ושמן מעורב בסולת) כמות הנסכים משתנה בהתאם לסוג הקרבן (פר - ½ הין, איל - 1/3 הין, וכבש - ¼ הין). את כל הנסכים היו מקטירים על המזבח ואף חלק מהם לא היה הולך לכהנים (בניגוד למצב במנחה הבאה לבד שרובה הולך לכהן) הגמרא שלנו מלמדת שהנסכים אינם חלק מהותי מהקרבן אלא רק תוספת.

המשנה

נטמא חלק מבשר הקרבן

בכל הקרבנות: ניתן לזרוק את הדם בכל מקרה,

בקרבן פסח: ניתן לזרוק את הדם רק כשהבשר המיועד לאכילת אדם עודנו טהור.

רב: מלשון המשנה משמע שאם זרק את הדם - כשר

מה דין הקרבן כשהאדם עצמו טמא (או חולה):

ר' יהושע: פסול (אפילו בדיעבד),

ר' נתן: הגמרא: פסול (אפילו בדיעבד)

**ר' אלעזר: היה טמא בזמן השחיטה: פסול (אפילו בדיעבד)
 היה טמא בזמן הזריקה: כשר (אפילו לכתחילה)**

איזה תנא מכשיר את הקרבן כשהבשר טמא

א. ר' נתן (סובר שמהתורה אין צורך שהבשר יהיה ראוי לאכילה)

ב. ר' יהושע (סובר שמהתורה צריך שהבשר יהיה ראוי לאכילה, אבל בדיעבד אם אינו ראוי לאכילה כשר)

שיטת חכמים

א. אם הבשר לא ראוי לאכילה - הקרבן פסול,

ב. מחשבת שלא לשם אוכלין - פוסלת רק בשחיטה. (ולא בזריקה)

ג. כשהציבור נטמא אחרי השחיטה - עקרונית מותרים באכילה אבל חכמים גזרו לאסור (גזירה שמא יטמאו אחרי הזריקה)

המשנה היא כשיטת ר' יהושע:

**מתי זרוקים את הדם
 ר' אלעזר: גם כשכל הבשר נטמא - ניתן לזרוק את הדם**

**ר' יהושע: נטמא כל הבשר (אפילו אם נשארו נסכים טהורים) - לא זורקים,
 נשאר כזית מהבשר או מהחלב - זורקים,**

**נשאר ½ זית בשר ו ½ זית חלב - בשלמים: לא מצטרף, ולא זורקים,
 בעולה: מצטרף, וזורקים,**

ציטוט מהמשנה

נטמא כל בשר הקרבן - לא ניתן לזרוק את הדם

**המקור לשיטת ר' יהושע
 בשר - נלמד כבר בדף הקודם.
 חלב - 'והקטיר החלב'
 יותרת הכבד והכליות - 'לריח ניחוח לה'**

למרות שגם החלב וגם יותרת הכבד והכליות מוקטרים על המזבח - צריך לימוד נפרד לשניהם.

**בשר עולה - נלמד מ'ועשית עולותך הבשר והדם'.
 בשר שלמים - נלמד מ'ודם זבחיך ישפך והבשר תאכל'.**